

Zgodnie z treścią § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko dla oceny oddziaływania przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej na środowisko i ustalenia czy mamy do czynienia z inwestycją mogącą znacząco oddziaływać na środowisko, wymagane jest uwzględnienie kumulacji oddziaływań i zsumowania się parametrów tego samego rodzaju przedsięwzięcia (również z tej samej inwestycji).

Nie można bowiem wykluczyć, że ewentualne nakładanie lub nachodzenie się wiązek promieniowania emitowanych przez poszczególne anteny spowoduje, iż moc promieniowania przekroczy w osi głównej promieniowania danej mającej być zainstalowanej anteny wielkości wymienione w § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia.

Aby jednak mówić w takim przypadku o matematycznym zsumowaniu mocy, jak to uczynił organ pierwszej instancji, to należałoby wcześniej wykazać, że istotnie do takiego zwiększenia w konkretnym miejscu w odniesieniu do konkretnych anten dochodzi, czego jednak organ ten nie uczynił. Dokonanie takiego stwierdzenia (matematycznego zsumowania oraz wielkości jego składników) wymagałoby przy tym wiedzy specjalistycznej wykorzystanej do dokonania analizy konkretnej projektowanej inwestycji, której Sąd nie posiada.

Również SKO nie przeprowadziło żadnej, dającej się poddać kontroli, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem treści § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia, w sytuacji gdy intencją tego przepisu jest niewątpliwie wyeliminowanie możliwości dzielenia inwestycji na etapy celem zmniejszenia rygorów związanych z ochroną środowiska.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 20 października 2017 r. II SA/Gl 774/17

Źródło: [CBOSA](#)